

saadan Understøttelse fra vor Side. Med disse Ytringer staar det virkelig ikke i god Samklang, naar det ytres af den højtærede Minister, at han fra alle Sider kun har hørt dette, at man vil Overdragelsen, og at denne var ønsket fra alle dem, som have Ansvar. Paa den Tid, da denne Udtalelse blev bragt til den højtærede Konseilspræsidents Kendskab, forelaa der ikke for Flertallet i denne Sal eller overhovedet vel for nogen et Udkast til Traktaten eller dennes Ordlyd. Dette skete først noget ind i Januar Maaned. Jeg kommer derved til at omtale nogle Ytringer, der faldt fra det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal), som angaaende den første af de to Skrivelser fra Finansudvalget, der ere trykte i Betænkningen, siger, at han i Forbindelse med mig og det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup) har affattet denne Skrivelse, og vi vare fuldstændig enige om hvert eneste Udtryk, som staar i den; og der føjes til, at der er ingen af os, som under Affattelsen af den et eneste Øjeblik har tænkt paa at forlange amerikansk Borgerret eller Toldfrihed for Sukker. Det ærede Medlem maa tilgive mig, at jeg udtaler, at disse Ord maa staa fuldstændig for hans egen Regning. Hvad Medlemmer af det Udvalg have tænkt, kan han kun vide for sit eget Vedkommende; der var overhovedet ikke nogen egentlig Debat eller nogen egentlig nærmere Undersøgelse af, hvilken Rækkevidde de Udtryk skulde have, som bleve brugte i denne Skrivelse. Jeg fastholder aldeles bestemt, at Meningen har været den at hævde Fordringen om Borgerret og Fordringen om Toldfrihed, ikke i et absolut Omfang — hvad man jo vanskelig kunde tage Bestemmelse om — men i Overensstemmelse med, hvad der kunde opnaas, dog saaledes, at det tillige tilfredsstillede den naturlige Fordring, som maatte stilles og blev stillet fra vor Side: at der kunde sikres Beboerne paa Øerne et saa stort Maal af borgerlig Frihed og af økonomisk Frihed i Henseende til Told, som kunde være dem til Nytte og Gavn. Og jeg vil spørge det ærede Medlem om, hvad dog Skrivelsen ellers skulde betyde. Jeg lyttede med stor Opmærksomhed efter, hvad det da saa var, der stod i denne Skrivelse, naar disse Udtryk ikke skulde betyde det, jeg har sagt. I saa Fald vilde Skrivelsen jo være en Skrivelse, der var ganske indholdsløs; der vilde intet staa i den, der vilde ikke være noget reelt i de Betingelser, som bleve opstillede fra Flertallets

eller fra Finansudvalgets Side den Gang. Det har det ærede Medlem heller ikke kunnet sige noget om, ganske naturligt, fordi det i Virkeligheden var Meningen, at amerikansk Borgerret skulde sikres det var en Betingelse, som var stillet. Og at denne Skrivelse er bleven opfattet paa denne Maade, derom foreligger der jo et utvetydigt Vidnesbyrd i den Udtalelse, der faldt fra min højtærede Sidemand (Sehested), som udtalte, at han som daværende Udenrigsminister netop opfattede den saaledes og netop paa Grund af denne Skrivelse, i Henhold hertil, forhandlede med den amerikanske Regering om paa disse Punkter at skaffe det, man krævede. En saadan Kendsgerning som denne er jo aldeles uomstødelig; saaledes ere Forhandlingerne førte, derpaa har det staaet, det var det, man lagde Vægten paa, det var det, man vilde føre igennem. Det indeholder Beviset for, at det var rigtigt, at Skrivelsen var saaledes at forstaa, og navnlig ogsaa, at den blev forstaaet saaledes, hvilket sidste jo er meget vigtigere end noget andet i denne Sag; den er bleven forstaaet paa denne Maade.

Naa, saa skred Forhandlingerne videre, og i Januar Maaned i Aar fik vi Traktatens Ordlyd at kende og havde Forhandling med den højtærede Konseilspræsident derom, og derefter udfærdigede vi i Finansudvalget den anden af de trykte Skrivelser, nemlig den af 22de Januar d. A. Nu er det dog ganske klart, forekommer det mig, at naar vi deri bestemt ikke blot fastholde Fordringen om Borgerret og „free trade“, men fordre dette traktatmæssig med de samme Udtryk som tidligere — og som maa forstaaes, som jeg før har sagt — forlange dette traktatmæssig sikret, saa er Meningen dermed, at man i et og alt fastholder sit tidligere Standpunkt. Men der føjedes til i denne Skrivelse, at saafremt en saadan traktatmæssig Sikkerhed ikke kan naas, saa vil man efter Omstændighederne gaa med til en Afstaaelse, hvis Befolkningen paa betryggende Maade faar Lejlighed til at stemme o. s. v. Det forekommer mig ikke at kunne være tvivlsomt, at naar der staar en saadan Udtalelse som denne: saafremt det ikke kan opnaas, saa er Meningen dermed den, at der skal gøres nyt Forsøg paa at opnaa det.

Der er talt saa meget om, hvad der skulde være umuligt at opnaa, hvad man overhovedet ikke kunde vente at sætte igennem, og fra forskellige Sider er dette Spørgsmaal blevet behandlet. Jeg maa derom først sige dette, at jeg tror, at naar